

K'NİN ÖYKÜSÜ

Selcan Karataş

- Adımdan başlamış beni sevmeye. Mektubunda öyle diyor. Tamamını okumaya cesaret edemedim henüz. Bazen bir kelimesini sindirmek günlerimi alıyor. El yazısına uzun süre bakamıyorum hatta. Kelime kelime okuyorum, önüme alıp açmadan çekmeceye geri koyduğum günlerin sayısını ben bile hatırlamıyorum.

Oysa elime tutuşturulan ve bana yazıldığı söylenen bu mektuptan da kurtulursam ona ait hiçbir şey kalmayacak. İstedğim de bu değil miydi? Yola çıkışım, arayışlarım, bekleyişlerim onu bulup sonra bütün kalıntılarını yok etmek değil miydi? Neden şimdi eskiyip sararmış bir kâğıda yazılan birkaç satırdan ölesiye korkuyorum?

Adını öğrendiğim anı, hafızamdan bir an olsun atamadım.

Yirmi bir yıl önce arkasına bakmadan çekip gidişinin nefretini bu şekilde soğutmaya çalışması midemi bulandırıyordu. Benden haberi olduğunu dahi bilmiyordum. O biliyormuş. Kendisinden uzakta; belki bir deniz kıyısında, belki şehrin en ücra semtinde izbe bir evde, belki de genelinde beyaz yakalı çekirdek ailelerin oturduğu bir apartmanda bir kız çocuğu büyüyordu. Adımla seslendiklerinde dönüp yüzümü çevirmeyi öğrendiğimden beri hep onu aradım. Bu meşakkatli yolun yokuşlarında düşüp dizlerimi kanattığım, başımı yastığa koyup onunla karşılaşmayı beklediğim gecelerin sabahlarının sonucu, şimdi masamda duran ve dörde katlanmış bu mektup...

Üstelik yalvarmıyor, af dilemiyor, kendisini açıklamıyor... Kafamdaki soruların cevaplarını vermiyor, ayrıntılara inmiyor. Beni hep sevdiğini söylüyor ama gidişinden bahsetmiyor. Sinirleniyorum çünkü tanımıyorum onu, tuhaf diyorum içimden hatta. Annemin hiç söz etmeyişiinin sebebini belki daha iyi anlıyorum. Bahsedilemeyecek bir tuhafılığı var.

Bütün sorularımı mektubu açtığım andan itibaren unutuyorum. Hesaplar gidiyor, geçmiş gidiyor, her şey başa sarıyor... Ben doğuyorum ve babam adımla sesleniyor sanki. Kulağımda nefesini hissediyorum. Sabaha karşı gelmişim dünyaya. Sabah ezanını duyuyorum sanki saba makamından. Ölümü hatırlatıyor. Sen bir şekilde yok oluyorsun yine hayallerimde. Daha öncekiler gibi. Farklı iklimlere gidiyorsun, farklı evlere gidiyorsun; arkanda bir ölüm soğukluğu bırakıyorsun bize. Ardından kapanıyor kapılar. Sonra her gün doğumuna uyanıyorum ben yirmi bir yıl. Baba, burada hep aynı saatte okunuyor ezanlar.

İçeride uyuyan anneme bakmak için kalktım o masadan. Cenazeyi teslim alışımızın üzerinden neredeyse bir ay geçti. Benimle hâlâ onun hakkında hiç konuşmuyor. Bu soğuk sessizliğinin babama duyduğu nefretten dolayı olduğunu düşünürdüm. O artık yok ama annem de yok sanki. Büyük bir yemin değil, nefretle ve kinle tutulan bir söz değil, bu gerçek bir veda...

Bazen ona benzediğim için beni sevmediğini ama vicdanının da bırakmaya müsaade etmediğini düşünürdüm. Hatta onu aramak için giriştiğim bu mücadeleyi onaylamadığını ve bu duruma üzülmediğini... Yanılmışım. Yine de mektuptan bahsetmedim ona. Bunca sırrın ve kapalılığın içinde iyice onlara benziyordum. Geceleri annemin uyumasını bekliyor, sonra odama geçip babamla yüzleşiyordum sanki. Bu oyunun içine hapsolmuştum. Kuralları da bilmiyordum üstelik. Annemin üstünü örtüp odadan çıktım.

Taşıyamayacağım kadar ağırdı, yükümü hafifletmek için yazıyorum.

Bencil bir adamdı babam. Beni arayıp bulmak yerine, öleceğini anladığında bir mektupla veda etmeyi seçen bir korkak hatta. Hayatımın en büyük iniş çıkışlarını bu masanın üstünde, bu mektup sayesinde, âdeta babamla hesaplaşarak yaşıyordum. Karşımda etten kemikten birisi yoktu. Verdiğim tepkiler bana geri dönüyor, kendi kendime sinirleniyor, yükseliyor, sakinleşiyordum ve o, yıllardır olduğu gibi yine sessizce duruyordu. Konuşmak için kelimeleri seçmiş; üstelik hâlâ hayattayken, birbirimize sarılma imkânımız dururken yazmak istemiş. Karşıma geçişinin basit bir kâğıt parçasıyla -beni neredeyse bir aydır süründüren mektuptan bu şekilde intikam alıyordum- olmasının daha sağlıklı olacağını düşünmüş olmalı. Ancak sen nasıl, sen o savaştan nasıl yaranlanmadan, sen tek bir çizik dahi almadan nasıl çıktın? Satır aralarında topladığım parçalardan bir insan yapmak çok yorucuydu ama hakkındaki yargılarım iyice kesinleşiyordu. Bencil, korkak, yalnız...

Yalnız bir adamdı. Beni incitmeden, öfkelenmeden sadece onu sevmemi istiyordu cümlelerinde. Kendisini savunmuyor, üçüncü kişileri dâhil etmiyor, zorluklardan bahsedip üzerimde duygusal bir baskı oluşturmuyordu. Sadece onu sevmemi istiyordu.

Elimden gelse satırların arasına girer "Geldim, buradayım bak!" diye sarılırdım ona. Bir anda rollerin değişmesi ve birdenbire asıl onun bana ihtiyacı olduğu düşüncesi sarsılmama yetmişti. Hiç değilse bir kere ona seslenebilmek

isterdim. Onunla telaşsız ve sıradan bir gün yaşamak isterdim. Onsuz geçen bütün yılları geriye almak değil de sanki yarın gitmeyecekmiş, bırakmayacakmış gibi sade ve sıradan bir gün... İşten çıksın mesela, zile bastığında kapıyı ben açayım. Üzerinden paltosunu alıp vestiyere asayım. Dışarısoğuktur, taze demlediğim çaydan bir bardak doldurayım ve belki bozulan saatimi göstereyim ona. Bütün öfkemin dineceği, her şeyi geride bırakacağım normal bir günüm olsun isterdim babamla. Çok geç kalmışız, çok yavaş hareket etmişiz.

Derken, adıma rastlıyorum. İlk defa onun el yazısıyla görüyorum adımları. Bana sesleniyor gibi içeriden... Sesini bilmiyorum, onu hiç görmedim ama içten bir kuvvetle cevap veriyorum sanki. Adımın üstünde bir de leke var. Altında onu takip eden birkaç tane daha... Benden bahsederken ağlamış. Yeni bir kâğıt alıp baştan yazmamış ama. Görmemi istemiş, izler bırakmış kendisinden geriye. Beni özlediğini bir kere bile yazamamış ama adımın üstündeki o lekelerden de kurtulmamış, görmemi istemiş sanki. Parmağımı üzerine tutuyorum, göz yaşlarını siliyorum babamın. Bir cerrah, dikiş atıyor o an bedenimdeki açık yaralara. Dikiş izleri kalsın istiyorum. İz bırakmak, kalıcı olmak yeniden anlam buluyor.

Seni düşünmediğim bir gün bile geçirmedim kızım, K.

Babamın, bütün mektup boyunca tarifini yapmaya çalıştığı hissi tanıyordum çünkü ben de yirmi bir yıl boyunca onu düşünmeden tek bir gün dahi geçirmedim. Onu sorabileceğim, hakkında konuşabileceğim kimsem yoktu. Yaptığım araştırmalar kısır bir döngüye sokuyordu beni. İlaçlar beynimi yatıştırılmıyordu; hiç kimseyi babam kadar merak etmiyordum, hiçbir şey onun kadar dikkatimi çekmiyordu. Hakkında bildiğim şeyler bir elin parmağını geçmiyordu üstelik.

Bundan yıllar önce, daha liseye giderken dersim iptal olup eve erken dönmüştüm. Kendime bir şeyler hazırlarken salondan bir düşme sesi geldi. İçeriye koştum. Kedimiz oyun oynarken annemin en sevdiği orkideyi devirmişti. Eve gelmeden yerdeki toprağı temizlemek için eğildim. Kanepenin altında küçük bir gölge vardı. Elimi içeriye doğru uzattım ve boşlukta gezdirdim. Derken, sert bir kutuya çarptım. Bu sefer iki elimle kutuyu çıkarmak için uğraştım. Siyah ve küçük bir kutuydu ama daha önce hiç görmemiştim. Babama dair bir şeyler bulma umuduyla açtım kutuyu. İçinden üzerinde tarih yazılı ultrason fotoğrafları -sonradan anladım ki benimmiş-, retro şişede yarısı hâlâ dolu olan bir parfüm, birkaç fiş, annemin gençliğine ait siyah beyaz bir fotoğraf -ki gördüğüm en güzel kadındı o fotoğraftaki- ve bir zippo çakmak...

Hepsi bu kadardı. Biraz hayal kırıklığıydı benim için. Sadece çakmağı aldım elim. Yanıyor mu diye birkaç kez denedim. Çakmağı ateşlerken kapının kilit sesini işittim ve korkuyla cebime atıp kalan her şeyi kutuya tıktım. Hızlıca etrafa çeki düzen verdim. Annem salona girdiğinde düşen orkidesine üzün-

tüsünden bendeki telaşı fark etmemişti bile. Sonrasında kutudan eksilen o parçayı da belki fark etmemişti ya da devamında gelecek sorulardan çekindiği için bana hiçbir zaman neden aldığımı sormadı.

Nedenini ben de bilmiyorum. Şimdi babamın mektubu, yıllar önce ait olduğu yerden aldığım o çakmağın ateşiyle yanıyorken beraberinde benden cevabını bulamadığım bu soruları da götürüyordu. Önümdeki cam kâsenin içinde yarı narken ve birkaç dakika içinde tamamen kül olacakken onsuz geçen yirmi bir yılı düşünüp ağladım çokça.

Annemin o siyah beyaz fotoğraftaki gençliği geliyordu gözümün önüne. Hâlâ aynı canlılıkta duran ama rengi beyaz, dalgalı uzun saçlarını... Benden çok şey bilen ve her dalgasında bir sırrı taşıyan iri dalgaları. Kendimi odama kapatıp gün doğana kadar yemeden, içmeden onu araştırdığım gecelerde odamın kapısına düşen gölgesini görüyorum gür saçlarının. Bazen yanıma gelip “Kızım, bir şey ister misin?” diye nezaketli sorularının altında yatan; çabamın beyhude olduğunu düşünen, bitmesi için her gece dua ettiğini bildiğim o yorgun, yaşlı ve koyu gözleri annemin... Bense her gece onu teşekkür ederek geri çeviriyordum. İkimiz de kararlıydık. Vazgeçmiyorduk. Onun kızıydım. Biliyordu.

Gün doğmaya başlıyordu. Birazdan annem uyanacak, bütün gece uyudum mu diye soracak, bu sefer cevap veremeyecektim. Ölümün kafamdaki soruları silmediğini düşünenecek ve artık genç bir kız gibi yeni isteklerle ve yeni heveslerle ona gitmemi bekleyecekti. Artık gözümün içinin parlamadığını gördüğünde bunu babamdan bir ize rastladığıma değil, belki arkadaşarımla çıktığım bir gece tanıştığım ve adını sabah telefonuma gelen mesajlarla öğrendiğim o çok gülen çocuğa bağlayacak ve devamında benden heyecanla onu anlatmamı bekleyecekti.

Cama yöneldim, pencereyi açtım.

İçeri dolan havayı ciğerlerime kadar çektim.

Her şeyin başladığı yerde...

Büyüdüğüm bu evde...

Yeniden doğmak gibiydi.

Böyleydi babamla ilk ve son karşılaşmamız. Fırsatım olsaydı mektubuna cevap vermek isterdim. Birer birer ayrılırken kelimelerim nüvesinden, belki kalın bir kitap olurdu anlatacaklarım. Seninse sayfalarca konuşmaya mahal vermeden beni tamamlayan ve boşlukları dolduran, kısa, açık, şefkatli cümlelerin var.

Baba, duyuyor musun?

Burada hâlâ aynı saatte okunuyor ezanlar.